

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J. J.**, bývajúceho v D. zastúpeného Centrom právnej pomoci v Banskej Bystrici, Kukučínova 24, proti žalovaným **1/ Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13, **2/ Okresnému súdu Revúca**, so sídlom v Revúcej, ul. SNP č. 539/1, **3/ JUDr. R. S.**, **4/ Krajskému súdu v Banskej Bystrici**, so sídlom v Banskej Bystrici, Komenského č. 12, **5/ JUDr. M. B.** **6/ JUDr. Z. N. o náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod. sp. zn. 7C 105/2010 a na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp.zn. 17 Co 177/2011, v konaní o vylúčenie sudcov Krajského súdu v Banskej Bystrici z prejednávania a rozhodovania veci, takto

r o z h o d o l :

Sudcovia Krajského súdu v Banskej Bystrici JUDr. J. N., JUDr. J. D., JUDr. A. M., JUDr. M. T., PhD. a JUDr. E. Ž. **n i e s ú v y l ú č e n í** z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp.zn. 7 C 105/2010 (a na Krajskom súde Banská Bystrica pod sp.zn. 17Co 177/2001) .

Sudcovia Krajského súdu v Banskej Bystrici JUDr. A. A., JUDr. J. B., JUDr. J. B., Mgr. Š. B., Mgr. J. B., JUDr. J. B., JUDr. Ľ. B., JUDr. Ľ. B., PhD., Mgr. I. D., JUDr. D. D., Doc. JUDr. M. Ď., PhD Mgr. R. Ď., JUDr. Ľ. G., Mgr. J. G., JUDr. Ing. J. G., PhD., JUDr. I. H., JUDr. Š. H., JUDr. J. H., JUDr. P. Ch., JUDr. M. K., JUDr. E. K., JUDr. D. K., JUDr. A. K., JUDr. M. K., JUDr. O. M., JUDr. D. M., JUDr. E. M., JUDr. J. M., JUDr. J. M., JUDr. D. M., JUDr. Z. N., Mgr. E. N., JUDr. A. P., JUDr. M. P., JUDr. P. P., JUDr. M. P., JUDr. M. R., JUDr. J. R., JUDr. M. S., JUDr. S. S., JUDr. J. Š., JUDr. E. V., JUDr. F. Z., **s ú v y l ú č e n í** z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Banská

Bystrica pos sp.zn. 7 C 105/2010 (a na Krajskom súde Banská Bystrica pod sp.zn. 17Co 177/2001).

Prejednávanie a rozhodovanie tejto veci (veci vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 7 C 105/2010) až do jej právoplatného skončenia sa **p r i k a z u j e** Krajskému súdu v Žiline.

O d ô v o d n e n i e

Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. apríla 2010 sp.zn.: 3 Nc 12/2010 boli sudcovia Krajského súdu v Banskej Bystrici JUDr. Z. N., JUDr. M. B., Mgr. M. Š., JUDr. J. P., JUDr. S. S., Š. H., JUDr. M. R., JUDr. F. Z., JUDr. M. P., JUDr. P. P., Mgr. E. N., JUDr. J. M., JUDr. O. M., Mgr. Š. B., JUDr. M. K., JUDr. M. D., JUDr. D. K., JUDr. Ľ. B., JUDr. D. M., JUDr. M. S., JUDr. E. V., JUDr. J. Š., Mgr. I. D., JUDr. A. A., Mgr. A. P., JUDr. J. R., JUDr. P. Ch., Mgr. J. B., JUDr. E. M., JUDr. E. K., JUDr. A. K., JUDr. D. M., JUDr. M. P., JUDr. Ľ. G., JUDr. J. B. a JUDr. J. H. vylúčení z rozhodovania o tom, či sudcovia Okresného súdu Revúca sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ktorá bola na ňom vedená pod sp. zn. 5 C 147/2009 (v súčasnosti po prikázaní veci Krajským súdom v Banskej Bystrici uznesením z 10. mája 2010 sp.zn. 14 NcC 46/2009 (č.l. 38) ide o vec vedenú na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp.zn. 7 C 105/2010). V prípade sudcov Krajského súdu v Banskej Bystrici JUDr. J. B., JUDr. J. N., JUDr. A. M., JUDr. J. D., JUDr. J. M., Mgr. R. Ď., JUDr. J. B., JUDr. D. D., JUDr. M. K., JUDr. E. Ž. a Doc. JUDr. M. Ď., PhD. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol, že títo nie sú vylúčení z rozhodovania o tom, či sudcovia Okresného súdu Revúca sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ktorá je na ňom vedená pod sp. zn. 5 C 147/2009 (v súčasnosti po prikázaní veci Krajským súdom v Banskej Bystrici uznesením z 10. mája 2010 sp.zn. 14 NcC 46/2009 ide o vec vedenú na Okresnom súde Banská bystrica pod sp.zn. 7 C 105/2010).

V odôvodnení uviedol, že z vyjadrenia sudcov Krajského súdu v Banskej Bystrici vyplýva, že niektorí z nich sa cítia byť subjektívne zaujatí pre svoj kolegiálny vzťah k účastníkom konania, konkrétne k žalovaným 5/ a 6/, ktoré sú ich kolegyne - sudkyne krajského súdu, prípadne sa cítia byť zaujatí z dôvodu, že voči týmto žalovaným majú bližší, priateľský vzťah. Ďalší sudcovia dôvod, pre ktorí sa cítia byť zaujatí, vzhľadali v tom, že

žalovaným 4/ je súd, na ktorom vykonávajú svoju funkciu sudcu, prípadne svoju zaujatosť nachádzali v tom, že žalovaným 1/ je Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Z vyjadrenia ďalšej časti sudcov vyplýva, že sa síce subjektívne necítia byť zaujatí, ale s ohľadom na povahu účastníkov by mohli vzniknúť pochybnosti o ich nestrannosti. Vychádzal z toho, že pokiaľ ide o existenciu právne relevantného pomeru u sudcov Krajského súdu v Banskej Bystrici k účastníckam konania v postavení žalovaných 5/ a 6/, z oznámenia sudcov tohto súdu vyplýva, že niektorí sudcovia sa cítia byť subjektívne zaujatý pre svoj priateľský vzťah k žalovaným. V prípade sudcov, ktorí odôvodnili svoju subjektívnu zaujatosť svojím priateľským pomerom k žalovaným 5/ a 6/, a sú uvedení v prvom odseku výroku tohto uznesenia, Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru o existencii okolnosti, ktorá je relevantná z hľadiska § 14 ods. 1 O.s.p., ktorá ich vylučuje z prejednávania a rozhodovania danej veci. Okolnosťou, ktorá odôvodňuje ich vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci je bližší, priateľský vzťah k účastníckam konania v postavení žalovaných 5/ a 6/. Sudkyne JUDr. Z. N. a JUDr. M. B. sú ako účastníčky konania bez ďalšieho vylúčené z prejednávania a rozhodovania danej veci. Sudcov Krajského súdu v Banskej Bystrici uvedených v druhom odseku výroku tohto uznesenia nadriadený súd nevyklúčil z prejednávania a rozhodovania veci, nakoľko v ich prípade buď absentuje objektívny základ nimi tvrdenej subjektívnej zaujatosti z dôvodu existencie kolegiálneho vzťahu k žalovaným 5/ a 6/ (JUDr. J. B., JUDr. A. M., JUDr. J. D., Mgr. R. Ď., JUDr. J. B., JUDr. D. D., JUDr. E. Ž.), prípadne títo sudcovia sa subjektívne ani necítia byť zaujatí a okolnosti nimi uvedené nevyvolávajú ani objektívne pochybnosti o nestrannosti ich rozhodovania (JUDr. J. N., JUDr. J. M., JUDr. M. K., Doc. JUDr. M. Ď., PhD.). Z výroku uznesenia najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Nc 12/2010 z 29. apríla 2010 vyplýva, že otázka vylúčenia i nevyklúčenia sudcov Krajského súdu v Banskej Bystrici dopadá len na konanie o vylúčení sudcov Okresného súdu Revúca (vec Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 14 NcC 46/2009).

V konaní o odvolaní žalobcu proti uzneseniu vydanému Okresným súdom Banská Bystrica z 25. augusta 2010, č.k. 7C 105/2010 - 53 vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 17 Co 177/2011 jeho sudcovia opakovane oznámili, že sú u nich dané dôvody, pre ktoré sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp.zn. 7 C 105/2010 (§ 14 ods. 1 O.s.p. a § 15 O.s.p.). Na základe toho predseda Krajského súdu v Banskej Bystrici predložil vec na rozhodnutie v zmysle § 16 ods. 1 O.s.p. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky pretože v dôsledku

vyjadrení sudcov krajského súdu nie je možné vytvoriť odvolací senát na prejedanie a rozhodnutie veci.

Z vyjadrení sudcov Krajského súdu v Banskej Bystrici vyplýva, že niektorí z nich poukazujú na svoje predchádzajúce vyjadrenia pre ktoré už boli vylúčení z rozhodovania a prejednávania v tejto veci uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. apríla 2010 sp.zn. 3 Nc 12/2010 a nedeklarujú zmenu pomerov (teda ide o sudcov, ktorí sa cítili byť zaujatí pre svoj bližší – priateľský vzťah k účastníkom konania, konkrétne k žalovaným 5/ a 6/, ktorými sú ich kolegyne - sudkyne krajského súdu). Ďalší sudcovia dôvod, pre ktorí sa cítili byť zaujatí, vzhľadali v tom, že žalovaným 4/ je súd, na ktorom vykonávajú svoju funkciu sudcu, prípadne svoju zaujatosť nachádzali v tom, že žalovaným 1/ je Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, s ktorým sú v spore. V prípade sudcov JUDr. A. M. (porovnaj vyjadrenia z čl. 16, čl. 25 a z čl. 91 spisu), JUDr. J. N. (porovnaj vyjadrenia z čl. 27 a z čl. 96 spisu), JUDr. J. D. (porovnaj vyjadrenia z čl. 16, z čl. 27 a z čl. 97 spisu) a JUDr. E. Ž. (porovnaj vyjadrenia z čl. 18, z čl. 30 a z čl. 101 spisu), ide o sudcov, ktorí neboli vylúčení z rozhodovania a prejednávania v tejto veci uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. apríla 2010 sp.zn. 3 Nc 12/2010 a nedeklarujú zmenu pomerov. V prípade sudcov JUDr. J. B. (porovnaj vyjadrenia z čl. 17, čl. 28 a z čl. 98 spisu), JUDr. D. D. (porovnaj vyjadrenia z čl. 17 a z čl. 100 spisu), JUDr. M. K. (porovnaj vyjadrenia z čl. 18 a z čl. 101 spisu), ide o sudcov, ktorí neboli vylúčení z rozhodovania a prejednávania v tejto veci uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. apríla 2010 sp.zn. 3 Nc 12/2010 a ktorí vo vyjadreniach deklarujú priateľský vzťah k žalovanej 5/ alebo 6/.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd nadriadený Krajskému súdu v Žiline (§ 16 ods. 1 O.s.p.) posudzoval opodstatnenosť oznámenia sudcov (§ 15 O.s.p.) z aspektu existencie dôvodov, pre ktoré je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Vychádzal pritom z § 14 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Účelom § 14 ods. 1 O.s.p. je prispieť k nestrannému prejednaniu veci, k nezaujatému prístupu súdu k účastníkom alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Z hľadiska uvedeného ustanovenia je právne významný vzťah sudcu, a to buď:

1. k veci (o vzťah tejto povahy ide napríklad vtedy, keď sudca je účastníkom alebo vedľajším účastníkom konania, keď má osobný záujem na určitom výsledku konania, ale tiež vtedy, keď sudca verejne – napríklad prostredníctvom médií alebo iným spôsobom vyjadril právny názor na vec, ktorý je objektívne spôsobilý ohroziť jeho nestrannosť),
2. k účastníkom konania [o takýto vzťah ide v prípade vzťahu sudcu charakteru rodičovského, manželského, súrodeneckého alebo iného blízkeho rodinného vzťahu alebo relevantného osobného vzťahu (tak pozitívneho alebo negatívneho)],
3. k zástupcom účastníkov konania (viď vyššie bod 2.).

Pri posudzovaní dôvodnosti oznámenia označených sudcov o skutočnostiach vylučujúcich sudcu z prejednávania a rozhodovania veci vychádzal Najvyšší súd Slovenskej republiky zo zákonnej prezumpcie nestrannosti sudcov a z toho, že výnimky z tejto prezumpcie stanovuje iba zákon. Sudcovia sú totiž vo všeobecnosti vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci (len vtedy alebo až vtedy), ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti (viď ustanovenie § 14 ods. 1 O.s.p.).

Integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je garancia toho, aby vo veci rozhodoval nezávislý a nestranný sudca. Ústavná úprava práva na spravodlivý proces (čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky) zároveň na druhej strane zahrňuje aj právo na to, aby právna vec účastníka nebola odňatá zákonnému sudcovi, ktorý bol určený podľa zákonných pravidiel príslušnosti súdov (čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky). V zásade teda platí, že v určitej právnej veci by mal rozhodovať nezávislý a nestranný sudca vecne a miestne príslušného súdu, určený rozvrhom práce príslušného súdu a tento tzv. zákonný sudca by sa už v ďalšom priebehu konania nemal meniť. Výnimku z ústavnej zásady nezmeniteľnosti zákonného sudcu predstavuje inštitút vylúčenia sudcu z rozhodovania, ktorý zákonom predpokladaným postupom a zo zákonom predpokladaných dôvodov pripúšťa, aby zákonný sudca bol vylúčený z ďalšieho rozhodovania. Zámer, ktorý tu umožňuje prelomiť ústavnú zásadu nezmeniteľnosti zákonného sudcu, spočíva v možnosti zmariť hroziace riziko, že by vo veci mohol rozhodovať zaujatý a nie nestranný sudca.

Nestrannosť sa definuje spravidla ako neprítomnosť predsudku (zaujatosti a nadŕžania určitej procesnej strane. Obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu. Súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutia vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok (II. ÚS 71/97). Sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania veci buď na návrh účastníka súdneho konania (§ 15a O.s.p.), alebo na základe návrhu (oznámenia) samotného sudcu (§ 15 O.s.p.). Obsahom práva na prerokovanie veci pred nestranným súdom nie je povinnosť súdu vyhovieť každému návrhu oprávnených osôb a vždy vylúčiť sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodnutia veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03).

Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem nezávislosti sudcu je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru. Tieto aspekty nestrannosti rozlíšil aj pri svojom rozhodovaní (pozri napríklad Piersack proti Belgicku). Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k účastníkom konania, prípadne k ich zástupcom. Významné z tohto hľadiska je, čo si sudca myslel pro foro interno. Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti, až kým nie je preukázaný opak. Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra ESLP dôkaz o skutočnej zaujatosti (pozri napríklad Hauschildt proti Dánsku). Rozhodujúce nie je však (subjektívne) stanovisko sudcu, ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vzniknúť pochybnosti o nestrannosti sudcu. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa objektívnych symptómov. Práve tu sa uplatňuje teória zdania nezaujatosti [porovnaj tézu, že spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná („Justice must not only be done, it must also be seen to be done“)]. Nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť (Delcourt proti Belgicku). Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávanej veci a k účastníkom konania. Posúdenie nestrannosti sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp.

necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o zaujatosti, resp. nezaujatosti zákonného sudcu je to, či obava účastníka konania je objektívne oprávnená. Treba rozhodnúť v každom jednotlivom prípade, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že prezrádzajú nedostatok nestrannosti súdu (Pullar proti Spojenému kráľovstvu), teda či je tu relevantná obava z nedostatku nezaujatosti. Relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného.

Existencia oprávnených pochybností závisí vždy od posúdenia konkrétnych okolností prípadu a podľa objektívneho kritéria sa musí rozhodnúť, či (úplne odhliadnuc od osobného správania sa sudcu) existujú preukázateľne skutočnosti, ktoré môžu spôsobiť vznik pochybností o nestrannosti sudcu (pozri tiež Fey proti Rakúsku). Pri rozhodovaní, či je daný oprávnený dôvod na obavu, že konkrétny sudca je nestranný, je stanovisko osoby oprávnenej namietat' zaujatosť dôležité, ale nie rozhodujúce; určujúce je to, či sa môže táto obava považovať objektívne za oprávnenú.

Z uvedenej judikatúry ESLP a Ústavného súdu Slovenskej republiky možno vyvodit', že subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podriaďiť prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti. Za objektívne však nemožno považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne neexistujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k veci disponuje. Aj pri zohľadnení teórie zdania môže byť sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k veci, účastníkom alebo ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať „sine ira et studio“, teda nezávisle a nestranne.

Vo výrokovej časti uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sú uvedení sudcovia Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorí sa vyjadrili tak, že majú k žalovaným 5/ a 6/ (tiež sudkyňiam, resp. k bývalej sudkyňi JUDr. M. B.) bližší osobný (priateľský) vzťah, pre ktorý dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že zakladá skutočnosť relevantnú

z hľadiska § 14 ods. 1 O.s.p., a je dôvodom pre ich vylúčenie z prejednávania a rozhodovania v danej veci.

V prípade sudcov Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorí už boli rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. apríla 2010 sp.zn. 3 Nc 23/2010 vylúčení z prejednávania a rozhodovania, vzal Najvyšší súd Slovenskej republiky na zreteľ, že pokiaľ nedošlo u týchto k zmene pôvodne deklarovaneho vzťahu (stavu), naďalej pretrvávajú dôvody pre pochybnosť o ich nezaujatosti. Medzi sudcov u ktorých Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil dôvody zakladajúce ich vylúčenie patrí i sudkyňa JUDr. I. H., pretože u tejto mimo kolegiálneho vzťahu k žalovanej 6/ vznikol tiež blízky pracovný vzťah v spoločnom senáte, ktorý svojou intenzitou môže vzbudzovať objektívne pochybnosti o nezaujatosti sudkyne a sudca Doc. JUDr. M. Ď., PhD., zastávajúci funkciu predsedu súdu a preto z dôvodu existencie riadiaceho (inštitucionalizovaného) vzťahu k žalovanému 4/ môžu vzniknúť objektívne pochybnosti zakladajúce jeho vylúčenie z prejednávania a rozhodovania v tejto veci.

U sudcov, ktorí doposiaľ neboli rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. apríla 2010 sp.zn. 3 Nc 23/2010 vylúčení z prejednávania a rozhodovania a u ktorých nedošlo k zmene pôvodne deklarovaneho vzťahu (stavu), rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že títo sudcovia (JUDr. A. M., sudca občianskoprávneho kolégia, JUDr. J. N., sudkyňa správneho kolégia, JUDr. J. D., predseda trestnoprávneho kolégia JUDr. E. Ž., sudkyňa obchodnoprávneho kolégia) nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania danej veci. Medzi sudcov u ktorých Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil dôvody zakladajúce pochybnosti o ich vylúčení patrí aj sudkyňa JUDr. M. T., PhD., sudkyňa občianskoprávneho kolégia (o vylúčení ktorej v tomto konaní doposiaľ nebolo rozhodované), pretože vylúčenie nemožno vyvodzovať len pre existenciu jej kolegiálneho vzťahu k žalovanej 6/.

Vzhľadom na uvedené dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že tu nastala procesná situácia, na ktorú dopadá § 12 ods. 1 O.s.p. V zmysle tohto ustanovenia ak nemôže príslušný súd o veci konať, pretože jeho sudcovia sú vylúčení, musí byť vec prikázaná inému súdu toho istého stupňa. Vzhľadom na to prikázal vec až do jej právoplatného skončenia Krajskému súdu v Žiline, v zmysle bodu 2.4.3. Rozvrhu práce na Krajskom súde v Banskej Bystrici pre rok 2011 nemožno určiť senát ad hoc losovaním z

predsedov senátu a sudcov (teda s pomedzi najmenej dvoch nevyklúčených predsedov senátu), pretože v danom prípade jediným nevyklúčeným predsedom senátu je sudca JUDr. J. D..

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. septembra 2011

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť :
Hrčková Marta